

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **Krajina pro život, spolek**, IČO: 27020886
sídlem Bohumila Kavky 933, Průhonice
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Panská 895/6, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

Greenfield Čestlice s.r.o., IČO: 09290541
sídlem Školská 689/20, Praha
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Kaňkou
sídlem Pod Hybšmankou 2339/19, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2021, č. j. 056354/2021/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 8. 7. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil usnesení Městského úřadu Říčany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 12. 2020, č. j. 344878/2020-MURI/OSÚ/00496 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad rozhodl, že žalobce není účastníkem řízení ve věci žádosti o umístění stavby „*Komerční plochy Č.*“ na pozemcích p. č. Xa, Xb, Xc, Xd, Xe, Xf, Xg, k. ú. Č. (dále jen „stavba“; všechny dále uváděné pozemky se nacházejí v k. ú. Č.), kterou dne 31. 8. 2020 podala osoba zúčastněná na řízení.

Obsah žaloby

2. Žalobce tvrdí, že byla porušena jeho procesní práva, byl přímo zkrácen na právu vykonávat předmět své činnosti a na právu svých členů usazených v obci P. na příznivé životní prostředí. Napadené a prvostupňové rozhodnutí považuje za nezákonné a věcně nesprávné.
3. K vlastní aktivní procesní legitimaci žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3572/14, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 250/2018-68, týkající se podmínek uplatňování práv a aktivní legitimace environmentálních spolků. Žalobce tyto podmínky splňuje. Jeho právo na ochranu životního prostředí lze dovodit z veřejně přístupných stanov, z účelu spolku, který zahrnuje mimo jiné ochranu přírody a krajiny, ochranu životního prostředí a ochranu veřejného zdraví, a ze spolkové činnosti popsané na webových stránkách žalobce.
4. Žalobce se dále věnuje kontextu stavby. Uvádí, že úřady povolují jednotlivé záměry v komerční zóně Č. jih jako podlimitní a samostatné, přestože se v souhrnu o podlimitní záměr nejedná a jednotlivé projekty nejsou samostatně životaschopné. Žalobce poukazuje na to, že stavba je součástí komerční zóny Č. jih v rozsahu téměř 40 hektarů, kterou stavební úřad za součinnosti žalovaného povoluje po jednotlivých projektech, aniž je zpracováno ucelené vyhodnocení vlivů na životní prostředí dle závěru zjišťovacího řízení č. STC1095 podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. účinného od 1. 1. 2018 (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). V oblasti proběhlo již šest územních řízení. Žalobce předkládá výčet řízení, kterých byl účastníkem a podával námitky, odvolání, případně žaloby. Území celé komerční zóny sousedí s obytnou čtvrtí P. Stavební úřad si musí být vědom překračovaných limitů imisí a hluku v této lokalitě. Rozloha komerčních zón v Č. dosahuje celkem 70 hektarů a vzniklý automobilový provoz zatěžuje i okolní obce.
5. Žalobce vymezuje celkem čtyři žalobní body.

6. *Za první* žalobce namítá porušení práva účastnit se řízení o umístění stavby. Pokud má správní orgán pravomoc rozhodovat o právech osob, pak má těmto osobám zákon zaručit dle č. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), postavení účastníků, které jim umožní práva se domáhat. Právo účastnit se řízení by žalobci mělo svědčit tehdy, pokud v daném řízení jsou podkladem závazná stanoviska dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. účinného od 1. 1. 2018 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), k zájmům chráněným spolky a současně neexistuje jiné řízení, kde by bylo možné jejich nesprávnost namítat. To se týká například stanovisek podle § 8 (povolení ke kácení dřevin) a § 56 (výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů) zákona o ochraně přírody a krajiny, respektive řízení, v nichž jsou tato stanoviska použita. Podle žalobce to platí, přestože by podle nové úpravy spolek neměl právo účasti v řízení dle stavebního zákona. Pokud by totiž součástí podkladů bylo stanovisko orgánu ochrany přírody či orgánu ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“), nelze takové podklady vyloučit z kontroly podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny.
7. Výklad zcela vylučující spolky z řízení vedených podle stavebního zákona, která se však týkají životního prostředí, je podle žalobce v rozporu s principem zákazu regrese (*stand still doctrine*). Tento princip vylučuje přijímání takových opatření, která by vedla ke zhoršení úrovně ochrany životního prostředí, které již bylo dosaženo. Pokud neexistují řízení, ve kterých by se žalobce mohl k uvedeným stanoviskům vydaným podle zákona o ochraně přírody a krajiny a zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ZPF“), vyjádřit, domnívá se, že měl právo účasti ve správním řízení, třebaže bylo formálně vedeno podle stavebního zákona.
8. Tyto závěry dle žalobce vyplývají rovněž z přípisu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 4. 2021, č. ev. E 6633/2021-82 (dále jen „přípis MMR“), metodické instrukce odboru obecné ochrany přírody a krajiny a odboru legislativního Ministerstva životního prostředí k aplikaci § 8 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny upravujících povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les a ukládání náhradní výsadby uveřejněné ve Věstníku MŽP č. j. MZP/2021/130/384 z dubna 2021 (dále jen „instrukce MŽP“) a odborného článku [Vedral, J.: *K (ne)účastenství spolků na ochranu přírody v řízeních podle stavebního zákona*. In: *Bulletin Stavební právo* 1/2021, str. 16]. Právo žalobce účastnit se řízení a právo na ochranu životního prostředí dle žalobce vyplývá rovněž z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí vyhlášené pod č. 124/2004 Sb. m. s. (dále jen „Aarhuská úmluva“). Vylučování nepohodlných účastníků je pak podle žalobce osvědčeným postupem žalovaného při prosazování kontroverzních stavebních záměrů (v této souvislosti odkazuje na řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 48 A 60/2015 a sp. zn. 55 A 31/2018).
9. *Za druhé* tvrdí, že správní orgány ignorovaly žalobcovu žádost o nařízení předběžného opatření podle § 61 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) uplatněnou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
10. *Za třetí* žalobce považuje za nesprávné stanovisko orgánu ochrany přírody ze dne 21. 4. 2021, č. j. 044028/2021/KUSK (dále jen „stanovisko orgánu ochrany přírody“).

Orgán ochrany přírody nepřevzal do závazného stanoviska doporučení znaleckého posudku postupovat při devastaci biotopu zvláště chráněných zvířat obezřetně. Znalecký posudek byl nadto dle žalobce vnitřně rozporný a neodůvodněný. Na jednu stranu tvrdil nepřítomnost zvláště chráněných živočichů a na druhé straně požadoval načasování zemních prací na období, kdy by byl zásah do ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů minimalizován.

11. *Za čtvrté* žalobce namítá, že závazné stanovisko orgánů ochrany ZPF ze dne 3. 7. 2020, č. j. 166151/2020-MURI/OŽP/00151, není řádně odůvodněné. Stavba je navíc součástí „salámizovaného“ projektu, který osoba zúčastněná na řízení záměry rozdělila tak, aby nebyl překročen zákonný limit 10 000 m², u kterého by měl o odnímání půdy ze ZPF rozhodovat již krajský úřad. Ve vztahu k celé komerční zóně by pak mělo rozhodovat Ministerstvo životního prostředí.

Obsah vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě opakuje argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí nemá povahu rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Jedná se o procesní rozhodnutí o účasti v řízení, které samo o sobě nezasahuje do práv či povinností žalobce. Soudní přezkum je umožněn až u konečného rozhodnutí o umístění stavby. Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nepřípustnou odmítnout.

Obsah repliky a dalšího vyjádření žalobce

13. Žalobce v replice uvádí, že žalovaný zcela pominul žalobcovu argumentaci i jím citované dokumenty. Argumentace žalovaného je rovněž mimoběžná. Žalobce argumentoval zásahy do ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů a ZPF, nenamítal kácení dřevin rostoucích mimo les. Žalobce rovněž na podporu své argumentace dokládá přípis ministra životního prostředí ze dne 8. 10. 2021, č. j. MZP/2021/410/728 (dále jen „přípis MŽP“). Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že rozhodnutí o účastenství není samostatně soudně přezkoumatelné, přičemž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014-147, č. 3288/2015 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že rozhodnutí o účastenství podléhá soudnímu přezkumu.
14. Žalobce ve vyjádření ze dne 23. 7. 2022 doplňuje argumentaci k prvnímu žalobnímu bodu. Uvádí, že jelikož měla být stavba předmětem posouzení vlivů na životní prostředí, měl právo účastnit se územního řízení, neboť se jedná o navazující řízení podle § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobce proto byl oprávněn se územního řízení účastnit nikoliv pouze na základě zákona o ochraně přírody a krajiny, ale i na základě zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Stavba je součástí rozsáhlé komerční zóny, proto mělo být předloženo agregované hodnocení včetně možných synergických efektů. Z judikatury NSS (rozsudek NSS ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012-38, a ze dne 3. 1. 2019, č. j. 6 As 139/2017-73) rovněž vyplývá, že je nutné hodnotit vliv a dopad funkčně propojených navazujících záměrů vcelku. Stavba by jako samostatná nepochybně nikdy nevznikla (už jen v důsledku nákladů na výstavbu nezbytné infrastruktury). Žalobce odkazuje na zjišťovací řízení č. j. 88208/2009/KUSK/OŽP-Bla, podle kterého záměr „Komerční zóna Č. jih (lokalizována na území Č. ležícím jižně od dálnice D1 mezi 6-8 km a ohraničena dálnicí D1 mezi exity E6 a E8 a okrajem P.)“ měl být dále posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Ačkoliv došlo ke

změnám v projektu, je dle žalobce evidentní, že v daném rozsahu se nemůže jednat o soubor podlimitních projektů, jak se snaží prosazovat stavební úřad a žalovaný. Žalobce odkazuje na § 5, bod I. 2. přílohy 2, bod I. 4. přílohy 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

15. Žalobce rovněž polemizuje se závěry zdejšího soudu uvedenými v rozsudku ze dne 29. 4. 2022, č. j. 51 A 113/2020-87, který přdestřel další teoreticky přípustné důvody legitimace účastenství environmentálních spolků. Nepovažuje je za v praxi využitelné. Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), a zákon č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o geologických pracích“), upravují účast spolků shodně se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Pokud by tedy byl potvrzen výklad správních orgánů, nebyly by spolky účastníky řízení podle stavebního zákona ani v případě dotčení zájmů v oblasti ochrany vod nebo při řízení o stanovování průzkumného území. Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), pak umožňuje účast spolků pouze v řízeních o integrovaném povolení. Ani zákon o posuzování vlivů na životní prostředí nepředstavuje univerzální záruku účasti v řízeních, neboť vzhledem k současným limitům pro posuzování vlivů na životní prostředí, jsou posuzovány vlivy na životní prostředí ve velmi omezeném množství případů. Naprostá většina zásahů do přírody a krajiny tak nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí, a spolky tak nemohou v řízeních zájmy na ochraně přírody a krajiny nijak hájit.

Obsah vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvádí, že argumentace žalobce je v přímém rozporu s § 85 stavebního zákona, který vymezuje okruh účastníku územního řízení. Okruh účastníků je taxativní a nelze jej účelovým výkladem rozšiřovat. Žalobce jako environmentální spolek nenaplnuje ani jednu definici v § 85 stavebního zákona. Účastenství žalobce nevyplývá ani z § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť spolek je oprávněn účastnit se za určitých podmínek řízení „podle tohoto zákona“, tedy zákona o ochraně přírody a krajiny. Územní řízení je však řízením podle stavebního zákona. Pokud tedy záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí (EIA), jsou environmentální spolky z účasti v územním řízení paušálně vyloučeny. Osoba zúčastněná na řízení odkazuje na závěry Ústavního soudu o souladnosti této právní úpravy s ústavním pořádkem. Úvahy žalobce se pohybují spíše v rovině *de lege ferenda* a nemají oporu v zákoně. Osoba zúčastněná nesouhlasí, že by výklad správních orgánů byl v rozporu s principem zákazu regrese. Omezením účastenství spolků nedochází ke zhoršení stavu životního prostředí, pouze k zúžení (nikoli však vyloučení) procesních práv environmentálních spolků oproti předchozí právní úpravě.
17. Přípis MMR ani instrukce MŽP nejsou relevantními právními prameny. Přípis MMR se nadto výslovně vyjadřuje pouze k tomu, že účast ekologických spolků je legitimní pouze v těch řízeních, jejichž podkladem jsou závazná stanoviska k povolení kácení dřevit nebo k povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných rostlin a živočichů. Obdobně

instrukce MŽP se týká pouze ustanovení upravující kácení dřevin. I kdyby dokumenty byly relevantní, závazné stanovisko k povolení kácení dřevin ani výjimka z ochrany zvláště chráněných živočichů nebyly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Odborný článek pak je pouze zamyšlením nad možnými dopady nálezu Ústavního soudu, nikoliv autoritativní výklad zákona. Ani skutečnost, že byl vydán souhlas dotčeného orgánu s odnětím půdy ze ZPF nemůže žalobci založit postavení účastníka územního řízení. Řízení o vynětí půdy ze ZPF (je-li vedeno samostatně) není „řízení podle tohoto zákona“ podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Účastníky takového řízení by však byl výlučně žadatel a vlastník dotčené zemědělské půdy, nikoliv žalobce

18. K námitce žalobce, že nebylo rozhodnuto o návrhu na předběžné opatření, osoba zúčastněná na řízení uvádí, že se měl žalobce proti takovému postupu bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
19. Dle osoby zúčastněné na řízení je ostatní žalobcova argumentace mimoběžná s předmětem napadeného rozhodnutí a otázkou účastnictví žalobce v územním řízení. Žalobce v ní totiž napadá věcné závěry dotčených orgánů v závazných stanoviscích.
20. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 31. 8. 2022 reaguje na vyjádření žalobce ze dne 23. 7. 2022. Předně uvádí, že argumentace žalobce, že měl být účastníkem územního řízení, jelikož se jednalo o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, je novým žalobním bodem, který žalobce uplatnil po lhůtě podle § 71 odst. 2 s. ř. s. Tento argument žalobce neuváděl ani jako důvod svého účastnictví ve správním řízení a jedná se o tvrzení zcela nové. Nemůže se proto této argumentace dovolávat až nyní v řízení o žalobě.
21. Uvedený argument je však i nesprávný. Žalovaný v závěru zjišťovacího řízení ze dne 4. 9. 2014, č. j. 115425/2014/KUSK (dále jen „závěr zjišťovacího řízení“), uvedl, že záměr „CP Č.“ nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalovaný v souhrnném vyjádření ze dne 26. 6. 2020, č. j. 047348/2020/KUSK (dále jen „souhrnné vyjádření“), uvedl, že záměr „Komerční plocha Č.“ je změnou záměru „CP Č.“, přičemž ani tento změněný záměr nepodléhá posuzování podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Souhrnným vyjádřením tedy bylo potvrzeno, že pro záměr „Komerční plocha Č.“ platí závěr zjišťovacího řízení. Proti těmto vyjádřením nebylo přípustné odvolání ani správní žaloba. Žalobce měl možnost napadnout obě vyjádření v přezkumném řízení, nicméně tak neučinil. Komerční plocha Č. tedy nepodléhala procesu EIA, a proto nebylo územní řízení navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
22. Osoba zúčastněná na řízení považuje za zavádějící a nepodložené tvrzení žalobce, že dochází k „salámizaci“ projektu. Stavba je samostatná a na jiných projektech nezávislá. Osoba zúčastněná na řízení je samostatným subjektem práva, který sice vznikl odštěpením od společnosti ANBEMO Invest, s.r.o., ale jeho vlastnická struktura je zcela oddělena od tohoto subjektu.

Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce oznámil dne 17. 11. 2020 účastnictví v řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby, kterou dne 31. 8. 2020 podala osoba zúčastněná

na řízení (dále jen „územní řízení“). Žalobce současně podal námitky proti stavbě.

24. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad rozhodl, že žalobce není účastníkem územního řízení. V odůvodnění uvedl, že žalobce podal žádost po změně právní úpravy zákonem č. 225/2017 Sb. Možnost spolků účastnit se řízení je podle nové právní úpravy omezena na řízení podle zákona o ochraně krajiny a přírody. Územní řízení však takovým řízením není. Stavební úřad odkázal na judikaturu NSS (rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 5 As 53/2008-243, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80, ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91), ze které má vyplývat, že účast spolků nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Stavba je umístována do urbanizovaného prostředí v sousedství nejrušnější dopravní tepny v České republice. Nelze tedy hovořit o území, v němž by byly významnou měrou zastoupeny přírodní prvky jako les, výrazné nezastavěné svahy, vodní toky apod. Dále uvedl, že Aarhuská úmluva ukládá státům zajistit informování dotčené veřejnosti a umožnit její efektivní účast na rozhodování u činností uvedených v příloze I Aarhuské úmluvy a činností zde neuvedených, pokud mohou mít významný vliv na životní prostředí. Stavba však nevyžaduje zjišťovací řízení EIA. Stavební úřad řádně informoval žalobce o zahajovaném řízení. Stavební úřad se bude zabývat podněty, které žalobce uvedl v podání ze dne 17. 11. 2020.
25. Dne 27. 12. 2020 žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Odvolací námitky jsou v zásadě totožné s uplatněnými žalobními body. Současně podal žádost o nařízení předběžného opatření podle § 61 správního řádu. Žádal, aby se stavební úřad zdržel vydání územního rozhodnutí do ukončení řízení o účastenství žalobce.
26. Žalovaný zamítl odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se ztotožnil s výkladem stavebního úřadu. Dále uvedl, že Ústavní soud považuje změnu stavebního zákona omezující účastenství spolků za legitimní, tím spíše, je-li vedena snahou o zrychlení územního a stavebního řízení. Spolky se pak mohou obrátit na správní soud, neboť procesní legitimace je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu založena již na prostém tvrzení o zkrácení na svých právech a podmínkou procesní legitimace není účastenství ve správním řízení. Spolky se pak i nadále mohou účastnit správních řízení, v nichž lze skutečně identifikovat možnost reálného a vážného dotčení ochrany přírody a krajiny. Zejména jde (vedle řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny) o řízení a postupy v režimu zákona o integrované prevenci, zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a vodního zákona. Předmětná stavba však nevyžaduje zjišťovací řízení EIA ani postup v režimu zákona o integrované prevenci a vodního zákona.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

27. Žaloba je přípustná. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť bylo vydáno před vydáním rozhodnutí o umístění stavby ze dne 9. 7. 2021, č. j. 346351/2020-MURI/OSÚ/00496 (dále jen „územní rozhodnutí“), tedy napadené rozhodnutí je samostatně soudně přezkoumatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014-147, č. 3288/2015 Sb. NSS). Žaloba byla podána včas a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

28. Dále soud posuzoval, zda je žalobce jako tzv. environmentální spolek aktivně procesně legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. NSS v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, na základě závěrů vyslovených v nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, č. 111/2014 Sb. ÚS, dovodil, že se spolky mohou stát žalobci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a přímo se žalobou domáhat i ochrany svých hmotných práv, pokud byla rozhodnutím správního orgánu dotčena jejich hmotněprávní sféra. Z hlediska možného dotčení na hmotných právech přitom je rozhodným kritériem existence dostatečně silného vztahu žalobce k lokalitě, v níž má být realizován příslušný záměr (viz také rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, č. 3343/2016 Sb. NSS). Tyto závěry platí i po změně právní úpravy provedené zákonem č. 225/2017 Sb. (srov. níže citovaný nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17)
29. Ze spolkového rejstříku soud zjistil, že účelem, za nímž byl žalobce zřízen, je mj. ochrana přírody, krajiny a životního prostředí. Žalobce byl zapsán do spolkového rejstříku dne 1. 1. 2014, má sídlo v obci P., na jejímž území a v jejíž blízkosti má být stavba realizována. Z vlastní rozhodovací činnosti je pak soudu známo, že žalobce opakovaně brojí proti různým stavebním záměrům v komerční zóně Č. jih (řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 55 A 31/2018, 43 A 85/2018, 54 A 189/2018, 54 A 14/2019 či 51 A 113/2020). Soud tedy konstatuje, že žalobce má dostatečný místní vztah ke stavbou dotčené lokalitě a jedná se o zavedený spolek. Je proto aktivně procesně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
30. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
31. O věci rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Souhlas obou účastníků se presumuje, neboť ani jeden z nich na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Soud současně nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť ve věci neprováděl dokazování a potřebné relevantní skutečnosti zjistil z obsahu správního spisu.

Posouzení žaloby

32. Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, za podmínek a v případech podle odstavce 2 citovaného ustanovení oprávněno účastnit se *řízení podle tohoto zákona*, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů, ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno (zvýrazněno soudem).
33. Podle § 85 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. účinném od 1. 1. 2018 (dále jen „stavební zákon“), jsou účastníky územního řízení: a) žadatel, b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Podle odstavce 2 téhož ustanovení jsou účastníky řízení dále: a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům

nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

34. *Prvním žalobním bodem* žalobce namítá, že je opomenutým účastníkem územního řízení. Za prvé žalobce argumentuje tím, že byl oprávněn se účastnit územního řízení, neboť podkladem pro vydání územního rozhodnutí bylo závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a jedná se proto o řízení podle tohoto zákona ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody.
35. Soud se skutkově obdobnou věcí zabýval v rozsudku ze dne 29. 4. 2022, č. j. 51 A 113/2020-87, od kterého se v nyní posuzované věci nemá důvod odchylovat.
36. Předně soud uvádí, že došlo k podstatné změně právní úpravy a spolky v řízeních zahájených po účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., (tj. po 1. 1. 2018) nejsou nadále oprávněny účastnit se správních řízení podle stavebního zákona, ale pouze řízení ve věcech upravených zákonem o ochraně přírody a krajiny. Z § 85 odst. 2 stavebního zákona bylo vypuštěno ustanovení přiznávající účastenství těm osobám, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis (tím byl mj. právě zákon o ochraně přírody a krajiny).
37. Ústavní soud tuto legislativní úpravu shledal ústavně konformní. V odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 22/17, konstatoval, že z ústavního pořádku ani z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, nelze dovodit povinnost státu zajistit spolkům, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, účastenství ve všech správních řízeních. Dle Ústavního soudu se dotčenými ustanoveními „pouze zúžil (tj. nikoliv vyloučil) procesní aspekt uplatňování tohoto práva ve správním (nikoliv rovněž soudním) řízení“. Legislativní úprava byla podle Ústavního soudu vedena „legitimní snahou o zrychlení územního a stavebního řízení“.
38. Ve vztahu k procesní ochraně práv spolků Ústavní soud konstatoval: „Kdyby se i přes výše uvedené argumenty cítily spolky, jakož i další osoby, kterým právní úprava nepřiznává účastenství v některých správních řízeních, dotčeny na svých právech a svobodách rozhodnutím správního orgánu (typicky rozhodnutím o umístění stavby či povolení stavby), mohou se v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny obrátit na správní soud. Přezkum správních rozhodnutí správním soudem není vyloučen, přičemž procesní (žalobní) legitimace je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. založena již na prostém tvrzení o zkrácení na svých právech správním rozhodnutím, a to ať už přímo či v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Podmínkou pro procesní legitimaci k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. tedy není účastenství ve správním řízení. To, zda ke zkrácení práv žalobce správním rozhodnutím došlo, nebo ne, není otázkou procesní legitimace, ale legitimace věcné, resp. otázkou důvodnosti správní žaloby. Tyto závěry jsou v souladu nejen s názory právní nauky, ale rovněž s přístupem Nejvyššího správního soudu, podle něhož ve vztahu k § 65 odst. 1 s. ř. s. „aktivní žalobní legitimace ve správním soudnictví [...] není podmíněna účastenstvím stěžovatelky v předcházejícím správním řízení, resp. řízení, jehož výsledkem bylo právě napadené rozhodnutí žalovaného“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 30/2014-26). Osoby, které mají za to, že byly na svých právech dotčeny rozhodnutím správního orgánu, jsou tak procesně legitimovány k podání správní žaloby (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), byť nebyly účastníky předcházejícího správního řízení, neboť nešlo slovy čl. 36 odst. 1 Listiny o „stanovený případ“, kdy mohly vystupovat jako účastníci „u jiného orgánu.“ (odstavec 84 nálezu).

39. Žalobce odkazuje na podporu své argumentace mj. na přípis MMR, instrukci MŽP a přípis MŽP, ze kterých vyplývá výklad ministerstev, že rozhoduje-li stavební úřad o povolení kácení dřevin podle § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. o povolení výjimky za zákazů u zvláště chráněných druhů podle § 56 odst. 6 na základě závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany přírody, tj. rozhoduje-li na základě pravomoci založené zákonem o ochraně přírody a krajiny o zásazích do zájmů chráněných tímto zákonem, pak také řízení, v němž je takové rozhodnutí vydáváno, musí být vedeno podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Proto mají být environmentální spolky účastníky správních řízení vedených stavebním úřadem, v nichž je o těchto otázkách rozhodováno.
40. Z nálezu Ústavního soudu však tento výklad nevyplývá. Ústavní soud konstatoval, že dotčenými ustanoveními se „*Ekologické spolky [...] navíc i nadále mohou účastnit správních řízení, a to těch, v nichž lze skutečně identifikovat možnost reálného a vážného dotčení ochrany přírody a krajiny. Zejména jde (vedle řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny) o řízení a postupy v režimu zákona o integrované prevenci, zákona o EIA a vodního zákona.*“ (odstavec 90). V disentaním stanovisku je pak v odstavci 14 (kritizující zásah do koncepce správního soudnictví, jelikož správní soudy budou nyní posuzovat námitky environmentálních spolků v první instanci) uvedeno, že „*možnost účasti ekologických spolků ve správním řízení byla typově vyloučena v řízeních, týkajících se např. povolování činností, které zasahují do krajinného rázu, do územního systému ekologické stability nebo do významných krajinných prvků. Soudy by se jako první měly zabývat také námitkami ekologických spolků proti kácení dřevin rostoucích mimo les pro účely výstavby (viz § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny), výjimkami z ochrany ohrožených druhů rostlin a živočichů, jejichž výskyt je zjištěn až po zahájení řízení podle stavebního zákona (§ 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny) nebo prováděním některých činností ve zvláště chráněných územích (ve smyslu § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny). [...] Omezení spolků se tedy vztahuje i na řízení, která se týkají např. provozu zdrojů znečištění ovzduší, pokud lze dovodit možný vliv na některou z chráněných částí přírody a krajiny.*“ (zvýrazněno soudem)
41. Nutno podotknout, že Ministerstvo pro místní rozvoj vydalo v září 2021 Metodickou pomůcku k povolování kácení dřevin rostoucích mimo les pro účely stavebního záměru a výjimek ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů v řízeních vedených stavebním úřadem podle stavebního zákona, která je založena ve správním spisu. V této metodické pomůcce naopak Ministerstvo pro místní rozvoj zastává názor, že spolky nemohou být účastníky řízení vedených stavebním úřadem, i když je podkladem závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, neboť stavební úřad nevede řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny a není orgánem ochrany přírody. Výkladová stanoviska ústředních orgánů státní správy tedy ani nejsou jednotná.
42. Soud ve světle závěrů Ústavního soudu konstatuje, že žalobci nesvědčilo právo účasti ve stavebním řízení na základě § 70 či jiného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 1. 2018. To odpovídá nejen jazykovému výkladu citovaného ustanovení, ale též úmyslu zákonodárce, kterým bylo vyloučení účasti spolků založených k ochraně přírody a krajiny z řízení vedených dle jiných zákonů než dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní řízení bylo v této věci vedeno podle stavebního zákona, nikoliv podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Nešlo tedy o řízení „*podle tohoto zákona*“ ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud by

tomu tak bylo, změna právní úpravy by nikterak neomezila účastenství environmentální spolků. Situace by tak v zásadě nebyla odlišná od právního stavu před zákonem č. 225/2017 Sb. Výklad žalobce navíc ani neodpovídá tomu, jakým způsobem a za jakým účelem zákon o ochraně přírody a krajiny využívá pojmu „řízení podle tohoto zákona“ [srov. § 71 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny; dále k tomu viz Vomáčka, V., Tomoszek, M., Tomoszková, V.: *Co znamená vyloučení účasti ekologických spolků pro rozhodovací praxi správních soudů (reflexe nálezu sp. zn. Pl. ÚS 22/17)*. In: Soudní rozhledy 11-12/2021, str. 353]. Orgán ochrany přírody sice vydal stanovisko pro účely správního řízení vedeného jiným orgánem. To však neznamená, že by územní řízení bylo i řízením podle zákona o ochraně přírody a krajiny, jak se snaží žalobce dovodit.

43. Soud zdůrazňuje, že žalobce se může vůči územnímu rozhodnutí a (podkladovým) závazným stanoviskům bránit. Jak vyplývá z právní úpravy, na kterou též upozornil Ústavní soud v citovaném nálezu Pl. ÚS 22/17, žalobce může podat správní žalobu proti územnímu rozhodnutí. Žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. totiž není podmíněna účastenstvím ve správním řízení, ale tvrzeným dotčením v právní sféře žalobce. Tato možnost soudně napadnout (prvostupňově) správní rozhodnutí osobou, která nebyla ani neměla být účastníkem správního řízení, je v judikatuře správních soudů dlouhodobě zakotvena (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33, č. 3060/2014 Sb. NSS nebo Ústavním soudem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 30/2014-26 a tam citovaná ještě starší judikatura NSS). Tuto procesní cestu ostatně zvolil i žalobce a podal žalobu proti územnímu rozhodnutí, kterou zdejší soud projednává pod sp. zn. 54 A 46/2021.
44. Za druhé žalobce argumentuje tím, že jeho účastenství vyplývá z Aarhuské úmluvy.
45. Účastenství spolků v řízeních dle stavebního zákona však nelze podle Ústavního soudu dovodit ani z Aarhuské úmluvy (odstavec 96 nálezu výše citovaného nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 22/17). Článek 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy nemá v právu Evropské unie přímý účinek. Aarhuská úmluva slouží zejména k řešení střetu mezi rozdílnými způsoby výkladu práva. Je-li přípustných několik výkladů právních norem, které jsou provedením závazků státu z Aarhuské úmluvy, pak má přednost výklad odpovídající této úmluvě (srov. nálezy ÚS ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, odstavec 33). To však není případ § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 1. 2018. Přípustný je pouze jeden výklad, který soud přdestřel (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2021, č. j. 14 A 23/2021-51, odstavec 39). Článek 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy nezakládá právo žalobce na účast ve správním řízení i proto, že dává smluvnímu státu na výběr, zda zajistí ochranu veřejnosti formou přístupu ke správnímu nebo soudnímu řízení. Jak přitom vyplývá z výše citovaného výkladu, žalobce měl možnost domáhat se soudní ochrany v této věci formou žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. směřující proti územnímu rozhodnutí a také tak učinil.
46. Soud dodává, že účastenství žalobce nelze dovozovat ani z nálezu ÚS sp. zn. II. ÚS 1685/17, kterým žalobce argumentoval v odvolacím řízení. Tento nálezy se týkal otázky účastenství spolků založených s cílem ochrany přírody a krajiny v řízeních o správních deliktech, a to za účinnosti předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 2017. V odkazované věci dle Ústavního soudu tehdejší úprava umožňovala dvojí výklad § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a NSS náležitě nevysvětlil, proč v takové

situaci zvolil restriktivní výklad účastenství navzdory čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy. V nyní posuzované věci však není pochyb o tom, že spojení „řízení podle tohoto zákona“ uvedené v § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 1. 2018 jiný než shora vyložený výklad neumožňuje.

47. Za třetí žalobce ve vyjádření ze dne 23. 7. 2022 na podporu své argumentace, že byl opomenutým účastníkem, uvedl, že stavba měla podléhat posouzení dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Uvedl, že stavba je součástí celého projektu komerční plochy Č. jih, která byla rozdělena tzv. „salámovou metodou“.
48. Předně soud uvádí, že se nejedná o nový žalobní bod, který by byl uplatněn po lhůtě podle § 71 odst. 2 s. ř. s., jak se domnívá osoba zúčastněná na řízení. Žalobce v žalobě uvedl, že měl být účastníkem územního řízení. Ve vyjádření ze dne 23. 7. 2022 pouze rozvinul včas uplatněný žalobní bod novou právní argumentací. Rovněž není překážkou projednání této námitky, že ji žalobce neuplatnil ve správním řízení o jeho účastenství v územním řízení. Žalobce je oprávněn uvést všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nebrání tomu skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, až tak učinit mohl (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS). Soud však dospěl k závěru, že žalobce ve vztahu k této argumentaci neunesl břemeno tvrzení ani důkazní.
49. V žalobě žalobce uvedl, že celá komerční plocha Č. jih zabírá téměř 40 hektarů. Žalobce odkázal na zjišťovací řízení k záměru „Komerční zóna Č. jih (lokalizována na území obce Č. ležícím jižně od dálnice D1 mezi 6-8 km a ohraničená dálnicí D1 mezi exity E6 a E8 a okrajem P.)“ (č. STC1095), dále však již nekonkretizuje, z jakých skutkových důvodů dovozuje, že se nemůže jednat o soubor podlimitních projektů. Soud nesdílí názor žalobce, že by byl tento závěr evidentní. Sám žalobce uvádí, že v projektu komerční zóny došlo ke změnám. Z veřejně dostupných zdrojů (<https://portal.cenia.cz>) vyplývá, že oznamovatel záměru č. STC1095 nepředložil dokumentaci vlivů na životní prostředí, a proto nebylo pokračováno ve zjišťovacím řízení. Ve správním spisu pak není opora pro závěr, že by jednotlivé stavby umístěné v lokalitě původně zamýšlené komerční zóny naplňovaly kritéria projektu děleného „salámovou metodou“ a ani žalobce tuto skutečnost konkrétně nespecifikuje.
50. Projekt „CP Č.“ (č. STC1800) byl posouzen ve zjišťovacím řízení, podle jehož závěrů tento projekt nepodléhá posouzení EIA. Ze souhrnného vyjádření žalovaného vyplývá, že rozdělení projektu „CP Č.“ (č. STC1800) na dva objekty není významnou změnou podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve vztahu k celkovému rozsahu, technologii, řízení provozu nebo způsobu užívání původního posuzovaného záměru (byla vypracována srovnávací studie). Stavba tedy dle závěrů žalovaného nadále nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí a platí závěry zjišťovacího řízení.
51. Předchozí územní rozhodnutí na stavby umístěné v lokalitě komerční zóny Č. jih, na která rovněž žalobce odkazuje v žalobě, byla zdejším soudem zrušena převážně z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti. Soudu není z úřední činnosti známo, zda již došlo k vydání nových územních rozhodnutí. Tím spíše mu pak není známo, o jaké projekty se jedná, v jakém rozsahu byly umístěny a zda by ve svém souhrnu již musely podléhat posouzení podle zákona posuzování vlivů na životní prostředí. Není úlohou soudu, aby za žalobce

vyhledával skutkové okolnosti a dodával další argumenty připadající v této věci v úvahu. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral a nahrazoval by tím úlohu žalobce a advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, odstavec 32). Pouhá pochybnost žalobce bez bližších skutkových okolností soudu neumožňují dojít k závěru, že by v posuzovaném případě měly být všechny stavby v komerční zóně Č. jih posouzeny podle zákona posuzování vlivů na životní prostředí.

52. Soud opakuje, že žalobci není upřena možnost ochrany, neboť námitku nezákonnosti územního rozhodnutí z důvodu, že nebyla vypracována EIA, lze uplatnit v žalobě proti územnímu rozhodnutí. Pokud by soud v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí dospěl k závěru, že bylo posouzení EIA opravdu na místě, soud může zavázat správní orgány, aby bylo posouzení EIA provedeno.
53. Soud tak uzavírá, že v mezích uplatněných žalobních bodů závěr správních orgánů ob stojí, neboť žalobce neměl právo účastnit se správního řízení o umístění stavby.
54. *Druhým žalobním bodem* žalobce namítá, že správní orgány nerozhodly o jeho návrhu na předběžné opatření podle § 61 správního řádu. Žalobce se domáhal toho, aby se stavební úřad zdržel vydání územního rozhodnutí do ukončení řízení o účastenství žalobce.
55. NSS v rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 As 153/2019-35, uvedl, že předběžné opatření podle § 61 správního řádu neumožňuje účastníkům řízení žádat o nařízení předběžného opatření, kterým by správní orgán sám sobě zakázal něco konat nebo se něčeho zdržet (v případě posuzovaném NSS se jednalo o žádost opomenutého účastníka zakázat správnímu orgánu vydat opatření, které by trvale omezilo fungování webového serveru). NSS argumentoval rovněž tím, že předběžné opatření lze nařídit pouze na žádost účastníka řízení. Pokud se žadatel domáhal účasti ve správním řízení neúspěšně (postavení účastníka řízení mu žalovaný před podáním žádosti o vydání předběžného opatření nepřiznal), není aktivně legitimován k podání žádosti o vydání předběžného opatření, neboť právě proti ukončení řízení mělo opatření navrhané žadatelem směřovat (srov. odstavce 15 a 16). V nyní posuzovaném případě se jedná o obdobnou situaci. Žalobce podal žádost o vydání předběžného opatření, kterou požadoval, aby stavební úřad sám sobě zakázal vydání územního rozhodnutí. Prostřednictvím předběžného opatření upraveného v § 61 správního řádu však nelze vyvolat žalobcem zamýšlené účinky. Soudu navíc není zřejmé ani to, jakým způsobem by namítaná nečinnost při vydání předběžného opatření mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.
56. S ohledem na shora vymezený rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí se soud nezabýval *třetím a čtvrtým žalobním bodem*, neboť nesouvisejí s otázkou účastenství žalobce, ale s věcným posouzením stavby a zákonnosti územního rozhodnutí. Tyto otázky nebyly předmětem posouzení účastenství žalobce v územním řízení.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. Žalobcem navržené důkazy (vyjádření žalovaného ze dne 15. 2. 2021 a ze dne 21. 4. 2021, znalecký posudek č. 01/2021 a vyjádření žalobce ze dne 9. 6. 2021, závazné stanovisko orgánu ochrany ZPF ze dne 3. 7. 2020 a odpověď na žádost o informace ze dne 15. 2. 2021)

soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť se netýkají otázky účastenství žalobce. Část navržených důkazů je navíc součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí. Všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení věci byly zjištěny ze správního spisu.

59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
60. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou zde ani žádné důvody hodné zřetele, pro něž by bylo namístě jí přiznat náhradu nákladů řízení. Proto jí náhrada nákladů řízení nepřisluší (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu